

Een vreemde eend in de bijt.

In het laatst van maart vatte de prille lente een stevige kou. Regenvlagen en harde wind maakten het de vogels verre van aangenaam en zelfs die van de zee raakten uit hun element. Daar zat zowaar op de barre le paasdag in het "Grote Vogelmeer" een vogeltje dat toch normaliter midden op de plankton-rijke gedeelten van de oceanen bij West Afrika en Chili al dobberend onze winter pleegt door te brengen en in het voorjaar te vinden is tussen het pakijns van de arctische zeeën : een Rosse Franjepoot! Driftig, enigszins schoksgewijze rondzwemmend tussen de grote Kokmeeuwen pikte het op zeer rappe wijze voedsel uit het water. Oppervlakkelig gezien leek het grotendeels witte vogeltje met zijn lichtgrijze bovenzijdewel wat op een verkleinde uitgave van de hem omringende meeuwen.

Gelukkig zwom het diertje niet ver van de kant, zodat ik en mijn zusje hem goed konden bekijken door de twaalf maal vergrotende kijker die ik voor het gemak maar even op een paaltje plaatste. Het opgewonden beestje had een licht kopje met een opvallende zwarte vlek om het oog, een zwart achterhoofd en achterhals en een stevig zwart snaveltje. In de weg gezeten door een Kokmeeuw vloog het soms even op, toonde zijn brede witte vleugelstreep en streek met bungelende vrij licht gekleurde poten een paar meter verder weer met een plonsje in het water.

Datgene waaraan het franjepootje zijn familienaam dankt - de gelobde teentjes - kreeg ik niet te zien, omdat even aan de kant, de voeten direkt in de modder zakten.

Op de middag van de 2e paasdag zag ik het exemplaar nog, maar op 1 april bleek de vogel gevlogen.

Ongetwijfeld zijn er verscheidene vogelaars die, evenals ik, dit vogeltje reeds hebben leren kennen van het strand in het najaar, wanneer deze soort komende van de toendra van Nova Zembla, Spitsbergen of noord-Siberië in zeer klein aantal ons bezoedelde landje met een bezoek vereert (zo zaten er vorig jaar in het begin van november twee onder de rook van de hoogovens). Maar zo'n Phalaropus fulicarius aan het eind van maart (de 29- en 30ste) is wel iets vrij biezonders, ofschoon er wel enkele schijnen te overwinteren in het zuidelijke deel van onze Europese zeeën. Afgezien van de herfst-waarnemingen zijn er tot 1960 uit ons land vier januari-gevallen en één uit februari, evenals twee van begin juli. In het

voorjaar worden ze in West-Europa haast niet gezien, ook niet in Engeland of Ierland.

Aangezien het voorjaar voor deze arctische soort nogal laat valt, heeft deze waarneming m.i. geen betrekking op voorjaarsstrek, maar op een overwinterende vogel.

Deze speculaties en de statistische bijzonderheid van het geval maken de waarneming niet tot een zó leuke; voor het meest plezier zorgt het verbazend grappige vogeltje zelf!

En zo bracht de paashaas ondanks de storm géén windei mee.

Literatuur: K.H.Voous, Atlas of European birds, 1960.

Comm.Ned.Avif., Avifauna van Nederland 1962.

P.A.D.Hollom, The popular handbook of British birds 1968.

E.J. van IJzendoorn

Schaepmanlaan 23, Bloemendaal .

Naschrift: Toen op een zonnige morgen met een fijn plofje een enveloppe op de deurmat viel konden wij niet bevroeden dat deze bovenstaande leuke waarneming bevatte van ons lieve franjepootje. Hartelijk dank aan de inzend(st)er !!

redactie.